

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ.
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.

ΤΟΜΟΣ ΣΤ'.
ΑΡΙΘΜ. II (131).

Συνδρομή ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἀπριλίου ἐκάστου ἔτους ἐτησίᾳ μὲν
φρ. χρ. 25 ἐξάμηνος δὲ φρ. χρ. 12½.

ΕΤΟΣ ΣΤ'.
τῇ 1/13. Σεπτεμβρίου 1890.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΡΛΟΒΙΤΣ ΦΟΝ ΓΙΡΣ.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ρωσσίας Νικόλαος Κάρλοβιτς φὸν Γίρς ἀνήκει εἰς φινλανδικὴν τινα ἐκ Σουηδίας καταγομένην οἰκογένειαν, ἀλλὰ πρὸ ἑκατονταετίας ἤδη ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀπεδήμησεν εἰς Πολωνίαν, βραδύτερον δέ, ὅτε ἡ Πολωνία συνεχωνεύθη μετὰ τῆς Ῥωσσίας, εἰσῆλθεν εἰς ῥωσικὴν ὑπηρεσίαν, ἐνεγράφη εἰς τὴν τάξιν τῶν Ῥώσων εὐπατριδῶν καὶ ἀπέθανεν ἐν βαθεῖ γήρατι ὡς σύμβουλος τοῦ ῥωσικοῦ κράτους. Ὁ Νικόλαος φὸν Γίρς ἐγεννήθη τῇ 9. μαΐου 1829 ἐν Radzi-wilow τῆς Πολωνίας, ἐξεπαιδεύθη δὲ ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ λυκείῳ τοῦ Κράσνογε Σελό. Ἐν ἔτει 1849 μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν ὡς πρῶτος σύμβουλος τῆς πρεσβείας, τῷ 1858 ὡς γενικὸς πρόξενος εἰς Αἴγυπτον, τῷ 1859 ὡς γενικὸς πρόξενος καὶ

διπλωματικὸς πράκτωρ εἰς τὰς Ἡγεμονίας τοῦ Δουνάβεως, τῷ 1863 ὡς πρέσβυς εἰς Teheran, τῷ 1867 ὡσαύτως

ὡς πρέσβυς εἰς Ἑλβετίαν καὶ τῷ 1871 εἰς Στοκχόλμην. Τῷ 1875 ἀνεκλήθη εἰς Πετρούπολιν, ἔνθα ἐν τῇ ιδιότητι βοηθοῦ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν ἀνέλαβε κατὰ πρῶτον τὸ δυσχερὲς καθήκον τῆς ἀναδιοργάνωσεως τῶν ῥωσικῶν προξενείων. Αἰδιπλωματικαὶ διενέξεις τῆς Ῥωσσίας ἔνεκα περιοχῶν τινων ἐν τῇ μέσῃ Ἀσίᾳ διεζήχθησαν κυρίως ὑπὸ τοῦ Γίρς. Ἐν ἔτει 1878 διεπραγματεύθη ὁ Γίρς μετὰ τῆς Ἀγγλίας περὶ τοῦ Ἀφγανιστάν, τῷ δὲ 1881 ἔνεκα τῆς εἰς Μέρβαν προελάσεως· συγχρόνως δὲ κατέπαυσε μετὰ πολυτεῖς διαπραγματεύσεις τὴν ἔνεκα τῆς περιοχῆς Κούλτζα προκύψασαν ἔριδα πρὸς τὴν Σινικὴν διὰ τῆς 23. φεβρουαρίου

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΡΛΟΒΙΤΣ ΦΟΝ ΓΙΡΣ.

1881 συνομολογηθείσης συνθήκης. Μετά την εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασιν τοῦ Ἀλεξάνδρου Γ', κατ' ἐντολὴν τούτου, ἀπηύθυνεν ὁ Γίρς πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Ῥωσσίας παρὰ ταῖς ξέναις κυβερνήσεσιν ἐγκύκλιον, δι' ἧς τὴν πολιτικὴν τοῦ νέου αὐτοκράτορος ἐχαρακτήριζεν ὡς ὅλως εἰρηνόφιλον καὶ τῇ ἐσωτερικῇ τοῦ κράτους ἀναπτύξει ἀφιερωθησομένην. Κατὰ τὴν ἐν Danzig συνέντευξιν τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥωσσίας

καὶ τῆς Γερμανίας τῇ 9. Σεπτεμβρίου 1881 ἦτο καὶ ὁ Γίρς παρὼν καὶ συνδιασκεπτόμενος μετὰ τοῦ πρίγκιπος Βίσμαρκ περὶ τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως. Ἀφοῦ ὁ 84ετής πριγκ. Γορτσακὼφ παρητήθη τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, ὁ αὐτοκράτωρ ἀνέθηκε τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο τῇ 9. Ἀπριλίου 1882 εἰς τὸν εἰρηνόφιλον Γίρς, προτιμηθέντα τοῦ πανσλαβιστοῦ Ἰγνατιέφ, ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν.

Η ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὑπὸ ΣΠΤΡΙΑΩΝΟΣ ΠΑΓΑΝΕΛΗ.

ΕΚΛΙΜΕΝΗ παρὰ τὸν τάφον τοῦ πατρός της Ἀγαμέμνονος, ὑδρίαν πλήρη ἱλαστηρίου σπονδῆς ἔχουσα παρ' ἐαυτήν, καὶ ἄνθη, ἅτινα μόνη, τῆς δρόσου τοὺς μαργαρίτας φέροντα ἔτι, εἶχε συλλέξει ἀπὸ τὴν πέριξ γῆν, λυσίκωμος, μὲ τὰς χεῖρας συμπεπλεγμένας ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ λευκοτέρας καὶ τοῦ μαρμάρου ἔτι, ὑφ' ὃ ἀνεπαύετο ὁ εὐρυκρείων ἀναξ τῶν Ἀχαιῶν, ἡ Ἡλέκτρα μόνη ἐθρηνηλόγει προσπίπτουσα παρὰ τὸν ἐπιτύμβιον λίθον. «Πάτερ, πάτερ» ἔλεγε «ὄρφανὴν μὲ ἀφῆκεν ὁ τραγικὸς καὶ ἀνόσιος θάνατός σου. Ὁ κόσμος σύμπας, καὶ ἡ μήτηρ μου αὐτή, μὲ ἐγκατέλιπε. Τὰ θηρία αἰσθάνονται στοργὴν πρὸς τὰ τέκνα τῶν· ἀλλ' ἡ Κλυταιμνήστρα, καὶ τοῦ θηρίου θηριωδестέρα, ἐξεδίωξε τὴν κόρην της, τὴν δύστηνον Ἡλέκτραν. Πάτερ, πάτερ μου, ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς γῆς ὅπου ἀνεκδίκητος πλανᾶται ἡ ψυχὴ σου, ἄκουσον τοῦ δυστυχοῦς τέκνου σου τοὺς ὀδυρμούς. Σύζυγος παράνομος ὀργιᾶζει εἰς τὸ κατημαγμένον λέχος μετὰ τοῦ βδελυροῦ Αἰγίσθου ἢ θεοστυγῆς Κλυταιμνήστρα. Θεοί! Πῶς ἀνέχεσθε τὴν συγγερότητα, καὶ σύ, Ἀπολλὼν ἐκηβόλε, πῶς ἀργοὺς ἔτι τηρεῖς τοὺς ἀλανθάστους οἰστούς σου εἰς τὴν φαρέτραν! Ἡ σύζυγος τοῦ Ἀγαμέμνονος, τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων ἢ ἄλοχος, Θεοί! τοῦ Αἰγίσθου κυλίσται παλλακίς!! Εἰς τὴν αἰδῶ, εἰς τὴν στοργὴν τῆς μητρός ἐκλείσθη ἡ διεφθαρμένη καρδιά της διανοιγεῖσα εἰς ἔρωτας ἀνοσίους καὶ βδελυρούς. ὦ! Νέμεσις! πῶς ἔτι καθεύδεις! Καὶ σεῖς Ἐρινύες ἐκδικήτριαι, πῶς ἔτι δὲν ἐτανύσατε τοὺς γοργοὺς πόδας σας, καὶ πῶς ἡ ὀφιόπλεκτος μᾶστιξ σας δὲν ἐσπάραξεν ἔτι τὰ στήθη τῶν ἐνόχων, ἔνθα τοσοῦτοι ἀκόλαστοι κοχλάζουσι πόθοι. Πάτερ, πάτερ μου ἀνεκδίκητε, ὃν δολίως ἀπέσφαξεν ἡ ἀνόσιος μήτηρ μου, ἄκουσον, ἄκουσον τῆς θυγατρὸς σου τὰς ὀδύνας τὰς ὀδύνας αἰτινες, οἴμοι! δὲν εἶναι αἱ τελευταῖαι. Ὁ Ὁρέστης σου, ὃν δακρύων ἐκ χαρᾶς ἐφίλεις ὅτε νικητὴς ἐπανῆλθες ἐκ Τροίας, καὶ πρὸς ὃν μετ' ἐλπίδος ἐστηρίχθησαν οἱ ὀφθαλμοί σου μικρὸν πρὶν ἢ σκοτισθῶσιν ὑπὸ τὴν ἄλυτον νύκτα τοῦ θανάτου, ὁ Ὁρέστης σου, ξένος, περίφοβος, τὴν μάχαιραν τοῦ δολοφόνου φοβούμενος ἐκάστοτε, τρώγει τὸν ἄρτον τῆς ἐξορίας εἰς τὴν Φωκίδα ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην τοῦ ἀγαθοῦ Στροφίου. Καὶ ἐγὼ εἰς δυσάρμοστον ἡρμώσθην γάμον, βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ βδελυροῦ Αἰγίσθου, ὅστις ὀρρωδῶν περιφανῇ κηδεστείαν, μὲ ἐξέδωκεν εἰς ἀγρότην ὅπως ἀποσβέσῃ τοὺς ἀπογόνους τοῦ οἴκου μας, καὶ ἀσφαλὴς ἐφεξῆς ἀνάσσει αὐτὸς ἐπὶ τοῦ θρόνου ὃν διὰ διπλοῦ ἐγκλήματος κατεμόλυνε. ὦ

πάτερ σύγγνωθι ἐὰν τὰς ἐμὰς οἰκτείρουσα συμφοράς, περιεῖδον πρὸς ὥραν τὸν τάφον σου. Οἴμοι! πῶς ἡμελημένος ὑψοῦται ὁ τύμβος σου, πῶς ἀγευστον χοῶν ξηραίνεται τὸ χῶμα τοῦ τάφου σου, πῶς κλῶνες μυρσίνης δὲν στέφουσι τὸ μάρμαρον ὑφ' ὃ ἀναπαύεις τὴν διασχισθεῖσαν κεφαλὴν σου. Δέχθητι εὖμενῶς ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ δυστυχοῦς τέκνου σου τὴν ἱλαστήριον ταύτην σπονδὴν, ἣν χέω ἐπὶ τοῦ τάφου σου, πάτερ. Εἶναι ἡ δευτέρα μετὰ τὴν διηνεκῇ σπονδὴν ἣν ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς εἰς τὴν προσφιλεῖ μνήμην σου καταχέουσιν οἱ ὀφθαλμοί μου. Δέξαι, πάτερ, τὰ ἄνθη ταῦτα. Δέξαι τὰ δάκρυά μου, καὶ τοῦ στήθους μου τὰς πικρὰς στοναχάς. Τὸ ταλαίπωρον τέκνον σου δέεται. Εἶδε μὴ ἀπέχοι πολὺ ἔτι ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεως. Εἶδε ἡ κραυγὴ τοῦ θανάτου τοῦ ἀπαισίου ἀνδρὸς τοῦ κηλιδωσαντος τὸ λέχος σου, καὶ ἀποσβέσαντος τὴν ζωὴν σου, ἡχοῦσα καὶ πέραν τῆς γῆς, ἣν αὐγάζει τὸ χρυσοῦν βλεφαρον τῆς ἡμέρας, εἶδε νὰ πληῇ τὰ ὠτά σου, πλανωμένου εἰς τοὺς λειμῶνας ἔνθα διεπεραιώθης πλεύσας τὴν πικρὰν λίμνην, καὶ νὰ φαιδρύνῃ τὴν ψυχὴν σου στεναζούσαν ἤδη ἀπὸ τῆς μνήμης τοῦ ἐγκλήματος, καὶ τοῦ ἄλγους καδυστερούσης ἐκδικήσεως».

* * *

Ἡγέρθη ἀπὸ τῶν βαθμίδων τοῦ τάφου ἡ Ἡλέκτρα, ἔλαβε τὴν ὑδρίαν, ἔσπειρε σπονδὴν, καὶ κατέσπειρε, διὰ τρεμούσης χειρός, ἄνθη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατρός της. Προσαναβάσα εἶτα τὰς βαθμίδας ἐφίλησε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγαμέμνονος ὅπερ ἐφαίνετο κεχαραγμένον εἰς τὴν κορυφήν, καὶ στηρίζασα εἰς τὰ γράμματα ἐκεῖνα τὸ μέτωπόν της ἀφῆκε εἰς λυγμούς. Βραδέως, ἀπὸ τῶν βλεφάρων της ἐκχεόμενα, ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τὰ δάκρυα τῆς παρθένου, — διότι ἦτο παρθένος. «Πάτερ, πάτερ» ἔλεγεν ἡ δυστυχὴς, «τίς μοῖρα εἶναι πικροτέρα τῆς ἐμῆς, διωχθείσης καὶ ἀπὸ τῆς μητρός μου τὸν κόλλπον ἔτι, καὶ ἥτις θρηνοῦσα δολοφονηθέντα πατέρα ὀφείλω νὰ μισῶ τὴν ζῶσαν μητέρα Τέκνον βδελυσόμενον τὴν μητέρα του, Θεοί! ποία δυστυχία καὶ βάσανος τρομερά! ὦ θάνατε, διατί ἀνηλεὴς εἰς τὰ δεινά μου, δὲν κόπτεις τὸ νῆμα τοῦ βίου μου κόπτων καὶ τῶν συμφορῶν μου τὰ ἄλγη! Ὁρέστη! φίλτατε ἀδελφέ, ὃν εἰς νύκτα φρικῶδη, περίτρομος ἐφυγάδευσας ἀποσπάσας ἀπὸ τὸ κατημαγμένον πτῶμα τοῦ πατρός μας, Ὁρέστη φίλτατε, πόσα ἔτη ἤδη δὲν σὲ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, καὶ πῶς λιμῶνται τὴν θῆαν σου ἡ ταλαίπωρος ψυχὴ μου! Παιδίον μικρὸν σὲ ἀπέσπασας ἀπὸ τοῦ ἡσύχου ὕπνου σου,